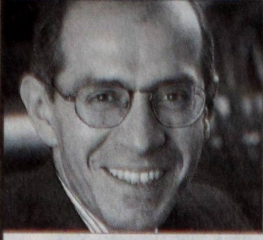

Can'lı bir yazı...

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

Hakkında, Leman dergisinde çıkan bir şiirinde "kutsal sayılan değerlere hakaret ettiği" gerekçesiyle dava açılıyor. Söylenec bir şey yok...

Açılsın!

Yasalar ona sahip çıkmaz... Çıkmasın! Zaten O'nun da yasayla değil, olsa olsa 'yasak'la işi vardır ve o işi hiç bitmemiştir. Bitmesin!

O, bir dile sahip çıkar. Türkçe, Dağlarca'nın değişiyle onun ağzında 'anasının ak sütü'dür.

O, Türk şiirinin anarşisti, Türkçenin uslanmaz çocuğu, düşüncenin dövüşken öncüsüdür. İdeolojiler, ütopyalar, devrimler onun hızına, coşkusuna erişemez.

O, sosyalizmin 'bir isyan bayrağı gibi güzel', havadaki sol ve hiç inmemiş yumruğudur. O'nun şiiri Türkçenin ütopyası, devrimi, Deniz Gezmiş'i, Che Guavera'sı, 'Gazi'sidir; ama, O, "Kabarmazsın kel Fatma / Atam güzel sen çikrin" diyendir de...

O'nun şiiri sokağın sesi, küfürün ve argonun hırçın neşesi, sınır tanımazlığı, kafa tutuşu, şiirin hayatla kurabileceği bütün köprülerdir.

O, mevleviliğın ve Marx'ın yanardağ sakalıdır. Bektaşî'nin gülen bıyığı, 'binlik boğma rakısı'dır. Nefî'nin, Neyzen'in, Eşref'in homurdanışıdır; Azmi Baba'nın, İdris-i Muhtefî'nin, Kazak Abdal'ın, Kaygusuz Abdal'ın korkusuzluğudur, kül yutmazlığıdır. O, "Hoca Nasreddin gibi gülen, Bayburtlu Zihni gibi ağlayan"dır.

O'na "Hayatta ben en çok babamı sevdim" dedirten efsanevi Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Bey'in oğlu, Yeni Hasan'ın babası, Alibey'in dedesidir. O, onyediy yaşında onu yıkayan annesine şiir yazacak kadar şair 'olmayan'dır; ama annesinin memesi O'nun burnunda tüter. O, Canan'la arasında hadise çıkaran, Hasan Ali'yi 'yine bir ateşi hicran arasında' bırakan'dır.

Hamlet'in meşhur 'to be or not to be - olmak ya da olmamak'ını "bir ihtimal daha var / o da ölmek mi dersin" diye, bir dilin binlerce yıllık serüvenini, olağandışı bir zekânın ve yeteneğın harmanında savurarak tersine çeviren ve yerli yerine oturtandır.

Auden'a, "alla'sen söyle nedir / aşkın aslı astarı" diye sordurtandır.

Edith Piaf'a şarkısını, eğer Türkçe söyleyecek olsaydı, "Çıktım ben aradan / size öğüt garibandan / diyor ki idamlık Jan / sevişin, sevişin lan" diye 'okutan'dır.

Shakespeare'e Türkçe küfür ettirendir.

"İkisi de birbirinden âlâ / ikisi de mübalağa" dediği Güler'le karı koca olan, Güler ölürse mahfolup gideceğini bildiği için kendini öldürmeye karar verdiğinde, 'Althusser'in İzinde'n gidip, önce Güler'i öldürecek olan... 'zendost'tur.

"Ecel eril midir, dişi mi?" sorusunun yanıtını "Dişi olsaydı bu zendostlukla ben / Çoktaaan koynuna girer öldürdüm" diye 'tescil' edendir.

O, Türk şiirinin 'rengâhenk' 'cansuyu', cazı, tuzu ama en çok biberidir. O, Türk şiirinin 'eşkiya'sıdır, ama Türk şiirinin erotik, müstehcen, pornografik, hayasız, arsız... 'aşkçocuğudur da.

Türk şiirinin 'sokak çocuğudur ama ölülerin arkasından ya da 'sokaktakiler' için yazdıklarıyla 'sevgi duvarı'nı aşmış, en duyarlı çocuk kalbidir.

O, 'boyuna şiir kaşınan'dır. Dünyaya dilin içinden bakan, şiiri, dilin ve zekânın ebedi hazzı olarak dokuyandır; dilin kemiği olmadığını öğretilendir. Sükûtu değil, sözün altın olduğunu bilendir. O, yazdığı şiiri yazmazsa Türkçeyi eksik bırakacak olandır.

O, Can Yücel'dir...

O, kimliğiyle, kişiliğiyle Türk şiirinin yaşayan efsanesidir.

O değil miydi,

"Dr. Refik Saydam, Başbakan /... / 'A'dan Z'ye değişmeli vatan! / Demesinden bir gün sonra tam, / Pera Palas Oteli'nde sekte - i kalpten / gümleyerek vatana kalboldu adam... / Onun için A'dan Z'ye değil, aman! / Z'den A'ya değişmeli bu cihetteki cihan!" diyen, sonra,

"Türkiye'nin Manimarkası'nda bişeyler kokuyor / Kimine göre tuz, kimine göre et, / Hamlet! / Hamleeeeet!" diye o bağırmanın mıydı, ilkin?...

O'nun hakkında gerçekten de bazı sav'cılar dava açmalıdırlar!...